

 HARLEQUIN

 JALOO LINE ROMAAN

*Krabvi tülikas
majakülaline*

Virginia Heath

Originaali tiitel:
Virginia Heath
The Earl's Inconvenient Houseguest
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse viil või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Maie Lüüs
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2022 by Susan Merritt
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E10433723
ISBN 978-9949-87-145-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Autori märkus

Ma elan muistses Essexi krahvkonnas Londoni idaosas, kivi-
viske kaugusel Thamesi jõest, kus see merre suubub. Sellel
piirkonnal on rikas ajalugu, peamiselt suure hulga pealinna
teenindavate sadamate tõttu ning kuigi tehnoloogia on jõe
koormust vähendanud, ujuvad sealt siiski iga päev mööda
kõikjalt maailmast saabuvad laevad.

Lisaks on Essex ehe näide inglise külast. Vaid poole tunni
pikkuse jalutuskäigu kaugusel asub planeedi üks kõige toi-
mekamatest linnadest, kuid sama kaugel on rookatusena
maamajad, keskaegsed kirikud, Tudori-aegsed publihooned
ja käänulised külavaheteed. Kõik see on inspireerinud minu
uut raamatusarja „Tõeline skandaal külas” (A Very Village
Scandal).

Vahelduseks otsustasin ma kujutada regendiaega väljas-
pool Mayfairi ballisaale ning lordide ja leedide *kõrgselt-
konda*. Et uurida rohkem lihtrahva hulka kuuluvate ini-
meste – talunike, kõrtsmike, arstide, lihunike, pagarite ja
küünlaaluste valmistajate – elu ja armastust, lõin ma küla
nimega Whittleston-on-the-Water. Tegemist on omapärase,
räämas, kuid jõudsalt kasvava külaga Thamesi kallastel, mis
kihab sahkerdajatest, kus kõik teavad kõiki ja kõike ning kus
esineb küllaga segadusi. Head lugemist!

*See sari on pühendatud minu uuele Essexi kodule,
mida asjatundmatud on ebaõiglaselt halvustanud,
kuid mis on erakordselt kaunis teemant,
kui selle pealispinda natuke kraapida.*

Esimene peatükk

Veebruar 1818

„Gimselt on tegemist endise sõjamehega, kes võitles Waterloo all.”

Proua Outhwaite kummardus ettepoole ja alandas häält, pöördudes naiste poole, kes silmitsesid peaaegu varjamatu uudishimuga äsja Whittleston-on-the-Wateri külla saabunud meest. Kuna Sophiele avameelne põrnitsemine eriti ei sobinud, õnnestus tal teha nägu, nagu uuriks ta turuplatsil õunu, heites samal ajal aeg-ajalt vargsi pilgu nende nägusale ja hea kehaehitusega uuele mõisaisandale, kes sepikoja lähedal ringi lonkis.

„Ta olevat pärit Peeli sugupuu kaugest Somerseti harust ja on – või pigem oli – lord Hockley teine nõbu. Veel üks ainuke laps muidugi, sest parimal juhul tunduvad Peelid korraga saavat vaid ühe pärija. Nende suguvõsa on *väga* viljatu. Leedi Hockley, puhaku ta rahu, oli sama viljatu kui kõrb ja kuuldavasti ka uue krahvi ema viskas sussid püsti vähem kui aasta pärast poja sündi, nii et ka sellel pehkinud

puuharul puuduvad oksad. Kuulu järgi ei ole neil ka raha, seega on talle päris suur õnn sulle kukkunud.”

Proua Outhwaite oli häbitu klatšimoor, kes ütles, mida sülg suhu tõi, hoolimata selle asjakohasusest. Mitte et keegi kohalolijatest oleks sõandanud teda kombekuse puuduses süüdistada, sest peale selle, et ta oli Lõuna-Essexi ajalehe omaniku abikaasa ja seetõttu siinkandis igasuguste kohalike kuulujuttude parim allikas, võis naine kiiresti sinu vastu pöörduda ja ta keel oli palju vahedam, kui tema keelepaelad valla päästeti. Sophie oli muidugi tema torget tunda saanud siin elatud aastate jooksul iga kord, kui ta oma suutmatuse tõttu vaikida eriarvamusele jäi, mida juhtus tihedamini, kui ta kokku lugeda jõudis. Kuna aga tema ülidramaatilise tädi tervis oli tõsiselt halvenenud, püüdis ta neid lahinguid hoolikalt valida ja praegune ei olnud väärt raudrüü selga panemist ja pea tulle pistmist. Pealegi oli Sophie sama uudishimulik ja mures külaelanike viimase täienduse pärast nagu ülejäänud.

„Kuid...” Proua Outhwaite tasandas häält ja kõik kokku tulnud naised kummardusid talle lähemale. „Eile, kui lihunik oma iganädalast käiku häärberisse tegi, olevat ta pealt kuulnud majapidajat ülemteenrile ütlemas, mida too olevat kuulnud uut lord Hockleyt oma advokaadile ütlemas, et tol puudub mõisa vastu igasugune huvi ja kavatsus kunagi siia elama asuda. Nii et ainus, millest ta hoolib, on raha!”

„Kas ta ütles nii?” Tädi Jemima oli uustulnuka väidetavast suhtumisest sama kohkunud kui teised naised, mis siis, et nõrgad süüdistused põhinesid pealtkuuldud vestlusel. „Sihuke palgasõdur!” Ta lehvitas endale tuult näkku, nagu oleks kohe ühe oma järjekordse minestuse äärel ja Sophie

hakkas alateadlikult sobrama oma käekotis nuuskiirituse järele, mida ta alati säärasteks puhkudeks kaasas kandis. Kuigi sedakorda ei pööritanud ta pudelit tädile ulatades teesklusest silmi, kuna too paistis seekord tõesti haiglane – ja mitte ainult närvide tõttu –, aga ka kogu praegusest eba-kindlusest tingitud pinge ei mõjunud talle hästi.

„Pange mu sõnu tähele!” Proua Outhwaite viibutas sõrme taeva poole nagu jutlustaja, kes kuulutab kantslist tuld ja tõrva. „Me oleme järjekordne Hinkwell-on-the-Hill ja ta plaanib juba meie jalge alt maa maha müümist!”

Naised ahmised hirmunud üksmeeles õhku, mõeldes kõige hullemat. Keegi ei tahtnud, et siin Hinkwell-on-the-Hill juhtuks, kuid karm reaalsus oli see, et nad ei suutnud seda takistada, kui rattad käima lükatakse. Lisaks suurele mõisavaldusele küla lääneosas kuulus lord Hockley peaaegu kogu maa-ala, mis sellega piirnes. See tähendas, et talle kuulus peaaegu iga aaker viie miili raadiuses, suurem osa hooneid seal ja kõik turuplatsil leiduvad poed.

See asjaolu ainuüksi ei teinud nende küla ainulaadseks, kuna sarnases olukorras oli üle kogu maa tõenäoliselt sadu, peale kolme tühise Hockley maavalduse aakri, mis ei kuulunud pärandusmaa juurde – ja see pani nad haavatavasse seisusse. Eriti selle läheduse tõttu pealinnale ja Thamesi jõe tõttu sõna otseses mõttes nende ukstelävel oli Whittles-ton-on-the-Wateri küla väga ahvatlev suurusehullustuse põdejatele. Siinkandis nappis viljakat põllumaad ja seda müüdi lisatasu eest. Tõsiasi, mille lähedalasuva Hinkwelli küla õnnetud elanikud olid õppetunni korras teada saanud alles neli suve tagasi, kui nende kohalik skvaier müüs oma maa-ala jõukale laevastiku omanikule hingehinna eest.

Toona polnud keegi selle tehingu pärast muretsenud, sest alates raamatust „Domesday Book”^{*} olid tohutud maa-alad korduvalt omanikku vahetanud, aga siis hakkasid saabuma väljatõstmistead. Laevastiku omanik oli mõne kuuga kõik külaelanikud oma kodust välja visanud ja seejärel vaese Hinkwell-on-the-Hilli küla maatasa teinud. Sellel künal seisis nüüd kõige suurejoonelisem häärber, mida keegi eales näinud, ning sajanditevanuste jõukate talude ja elujõuliste kohalike äride asemel, mille kohta ta olevat väitnud, et need rikuvad tema vaadet, laius seal nüüd aakrite kaupa kunstmaastik koos imporditud kuuskede ja hirvedega. Selle kõik korraldas isekas uus maaomanik, kes pidas aeg-ajalt jahti, kui ta pealinnast piisavalt kauaks mõisaisandat mängima lahkus või soovis oma äripartneritele või kõrgema seltskonna liikmetele muljet avaldada, et ühiskonnaredelil kõrgemale tõusta.

Kui teiste silmad proua Outhwaite'i ümber suureks läksid, jõllitas viimane ise uustulnukat õudusega, nagu oleks tegemist saatana enda kehastusega. „Tema soontes voolab vana Hockley halb veri ja *tema* otsusekindel vaikus kurdistab. Pange tähele mu sõnu: kui uus isand saab oma kurja tahtmise, oleme jõuludeks kõik kodutud!”

Kõigi pilgud pöördusid üle väljaku kõnealuse mehe poole. Isegi Sophie jättis õunad sinnapaika, et uustulnukat pealaest jalatallani hinnata, ja nagu tunnetades pingsaid pilke endal, pööras uus mõisaisand naiste poole selja ja jäi vahtima seinale. Ta oli murettekitavalt tõrges ja omaette hoidev, hoolimata

---

^{*} Ingl „viimse kohtupäeva” raamat, 1086. aastal Inglise kuninga William I Vallutaja käsul koostatud maarevisjoni protokoll. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

turupäeva kogu siginast-saginast enda ümber, nagu ei hooliks ta karvavõrdki nende väikesest külast ega selle elanikest.

Isehakanud viimsepäevakuulutaja osutas kõigile enda ümber, kavatsusega hirmutada oma vangistatud publikut, välja tegemata, kas näiline kurjajuur viibib läheduses või mitte. „Ja kõik see on järgmiseks suveks kadunud!”

Kuigi Sophie oli alati enamikku proua Outhwaite'i jutust suure reservatsiooniga suhtunud, siis täna, kui turuplatsil paisati taas õhku üks halb enne, ei saanud keegi eitada mehe ebasõbralikkust.

Kaheksa päeva jooksul, mil uus isand oli siin elanud, tegi too kõik endast oleneva, et hoiduda täiesti omaette, ega paistnud kiirustavat olukorda muutma. Isegi tema lähimad naabrid, kellest Sophie oli üks, märkasid tema eraklikkust. Seni oli krahv vastu võtnud – korraks – vaid mõne härrasmehest külastaja, kuid ta jäi nende ülipõgusate visiitide ajal oma plaanide suhtes sõnakehvaks, isegi kui nende kohta otse küsiti. Ainus isik, keda ta iga päev vastu võttis, oli advokaat Spiggot, ja viimane kohustus vaikima kõigist nende eraviisilistest vestlustest, et oma tööst mitte ilma jääda. Kuid Sophie ei olnud ainus, kes märkas, et tavaliselt rõõmsameelne kohalik advokaat oli nüüd külla tulles näost kahvatu ja endasse tõmbunud. Ta suutis hommikul vaevu kellelegi silma vaadata, kui ta üle väljaku hiilis, mis oli tema puhul sama ebaloomulik kui Sophiel keelde hammustada.

Selline olukord tekitas elanike seas loomulikult muret.

Täna oma esimesel jalutuskäigul külla oli uus lord Hockley puudutanud kaabu äärt, tervitades – ehkki vastumeelselt – igat möödujat, ja seejärel purjetanud edasi tõsi-

sel ilmel nagu mees, kel on täita tähtis missioon. Täiesti rahul sellega, et ta jääb mõistatuseks, ja ilmselgelt soovides rahulejätmist, ehkki härra Spiggot võis talle kohe alguses teada anda, et tema käes on kogu küla ja kõigi nende saatus, kes seal elasid nagu sütel.

Tegelikult paistis krahvi otsusekindel vaikimine tõepoolest kurjakuulutavana. Sel põhjusel andis ta rohkelt ainet kuulujuttudeks. Konkreetsete asjaolude puudumisel oli naabruskond, nagu ka proua Outhwaite, jõudmas omaenda apokalüptiliste ja tõenäoliselt prohvetlike järeldusteni.

See ei tähendanud, et Sophie ei oleks pilgutanud silmi vanema naise avaliku mürgipritsimise ajal.

Kuigi oli tõsi, et mitte ükski lordi naabritest ei tundnud erilist kiindumust hiljuti surnud krahvi vastu, suuresti seetõttu, et too oli terve elu käitunud väga kohutavalt, tundus vale pidada tema asemikku selle eest vastutavaks, põhinedes pöörastele oletustele, mis osutusid siiani täiesti alusetuks. Tegelikult võis uus Hockley krahv olla täiesti sõbralik džentelmen, lahke ja helde käega mees, kes võtab oma kohustusi tõsiselt. Seega andis ta kindlasti põhjust kahtluseks, kuni ei tõestatud vastupidist. Eriti kuna nende perekondlik side oli nii kaugel, nagu näis. Somerset asus mõnisada ja viiskümnend miili eemal nende unisest väikesest külast Thamesi lähistel ja keegi polnud meest varem kohanud. Kindlasti oleks ta meelde jäänud oma karmi nägusa välimuse, tuules hõljuvate liivakarva juuste, läbitungivate sinisilmade ja äärmiselt laiade õlgadega.

„Meil on tõsine oht ärritada end põhjendamatuult pööraste spekulatsioonide ja tühiste kuulujuttudega. Ma ei usu, et keegi võiks olla sama nurjatu kui tema eelkäija.” Tädi

Jemima, kes hoolimata oma kalduvusest iga väike draama suureks kriisiks muuta jäi alati diplomaadiks, riskis proua Outhwaite'i viha alla sattumisega. „Reverend külastas teda eile ja tema sõnul olevat mees käitunud täiesti laitmatult ja ehkki talle ei pakutud teed...” – selles külas surmapatt – „olid nad meeldivalt vestelnud ja reverendil ei tekkinud korragi kahtlust, nagu kavatseks uus lord Hockley maa meie jalge alt maha müüa.”

Nagu Sophie püüdis ka tema tädi meeleheitlikult leida maaomanikus midagi head. Mõlemad hoidsid pöidlaid ja varbaid, et ta oleks oma eelkäijaga võrreldes palju andestavam ja mõistlikum. Vastasel juhul ootas neid kahte, ausalt öeldes, maailma lõpp.